

LA CARME, UNA VEÏNA DEL BARRI

M. Teresa Pont

El passat mes de maig la M. Carme Pedrós ens va deixar. Una malaltia ràpida i cruel va necessitar només 3 mesos per emportar-se una dona vital, activa i amb moltes ganes de viure.

Veïna del barri per adopció, hi va arribar amb 21 anys quan es va casar amb el Miquel, l'hereu de "Cal Fabià" i allà hi va viure 57 anys plens d'alegries, tristeses, bons moments i, malauradament també de dolents.

Com a ceriverina que era, la Carme coneixia la festa de Sant Magí, el repartiment de l'aigua, el boix, l'espígol... i en anar a viure al barri, s'hi va implicar d'una manera activa, sempre a l'ombra del Miquel, ja que si una cosa tenia ella era la seva discreció i la seva voluntat de mantenir-se sempre en un segon pla... d'aquelles persones que no surten a les fotos però que fan una gran feina i que, quan no hi són, es troben a faltar.

Durant els dies 18 i 19 d'agost, dies forts de la festa, casa nostra esdevenia un "punt de trobada": que si cadires per la missa; que si aigua pels cossos; que si netegem el garatge per posar-hi el bar del

ball i la botigueta de records; que si el dinar de "Festa Major" amb els tiets i sopar amb els amics mentre sentim el ball... A casa fèiem més festa per Sant Magí que per la Festa Major del Sant Crist.

Mai tenia un no per a ningú; quan se li demanava un favor sempre hi estava a punt i la feina no li feia por; tot i que des que l'any 1997 el seu fill petit es va morir

d'accident amb 24 anys a ella li va costar molt tornar a implicar-se en la festa. El seu pensament era: “no li puc perdonar a Sant Magí que s'hagi emportat al meu fill davant de casa seva, davant de casa meva” (el meu germà va morir d'accident davant de casa, a la mateixa Placeta de Sant Magí).

Poc a poc, i, sobretot l'arribada dels nets, la Laura la Maria i el Miquel la van empènyer a tornar a gaudir de la festa en tots els seus “ets i uts”, a anar a la Bru-faganya a buscar l'aigua, a fer entrepans

pels caminants, a fer les bosses pel sopar de Cal Racó...

Aquests últims anys, malgrat la mort del Fabià, el seu fill gran i el Miquel, el seu marit, gaudia d'una vida tranquil·la, reposada, seguint la festa des de lluny i deixant que les noves generacions la tirs-sin endavant però continuava sense tenir un no quan li demanaven qualsevol cosa.

Descansa en pau mare. Et trobem molt a faltar.